

Yêu anh theo cách mù quáng của em

Có hai người rất yêu nhau.

Một ngày họ chia tay.

Chàng trai không buồn.

Cô gái cũng chẳng thở than.

Họ âm thầm giấu nỗi buồn sau hơi men cay. Nước mắt cứ thế mà rơi... nhạt nhòa trong màn đêm...Cứ như thể họ chưa từng yêu nhau. Cứ như tình yêu của họ chưa từng tồn tại. Cứ như sự chia ly này chính là một lựa chọn hoàn hảo cho tình yêu của họ.

I cry silently

I cry inside of me

I cry hopelessly

Cause I know I'll never breathe your love again

I cry

Cause you're not here with me

I cry

Cause I'm lonely as can be

I cry hopelessly

Cause I know I'll never breathe your love again

5 tháng sau khi chia tay...

Vào một ngày mưa tầm tã, chàng trai điện thoại cho cô gái.

“Em... có thể gặp anh vào ngày mai không?”

“...”

“Tất nhiên là có!”

Họ gặp nhau vào sinh nhật lần thứ 24 của anh ấy. Và đã bên nhau như một đôi tình nhân.

Vào lúc 12 giờ, trước cổng nhà cô gái, anh đặt lên môi cô một nụ hôn tạm biệt.

Từ đó, họ không bao giờ gặp lại nhau.

“Đối với một tình yêu vô vọng, chỉ có thể níu kéo tạm thời bằng hạnh phúc chớp vá”

Một năm trôi qua, cô vẫn ôm ấp những hoài niệm về mối tình xưa cũ. Anh thì đã trải qua rất nhiều cuộc tình.

Cũng vào một ngày mưa tầm tã, anh gọi cho cô, và vẫn là lời đề nghị như xưa, cô vẫn đồng ý.

Họ lại bên nhau cả ngày.

Cuối ngày, anh lại đặt lên môi cô một nụ hôn tạm biệt.

“Không cách nào có thể thay đổi thói đa tình cố hữu của một người đàn ông. Cho dù là nước mắt và nỗi khổ tâm của người phụ nữ họ yêu thật sự”

Năm anh 26 tuổi, họ lại tiếp tục gặp nhau vào sinh nhật của anh.

Công ty của gia đình anh liên tục nhận được nhiều hợp đồng lớn.

Ngày càng có nhiều bóng hồng vây quanh anh.

Còn cô, vẫn không cách nào có thể quên được anh.

Họ vẫn gặp gỡ và tạm biệt như thường lệ.

Năm anh 27 tuổi, sự nghiệp của anh ngày càng đi lên. Trong mắt của mọi người, anh là vị phó giám đốc trẻ tuổi tài cao.

Anh yêu một cô gái xinh đẹp do gia đình giới thiệu. Một tình yêu môn đăng hộ đối. Một đám cưới đã được định sẵn trong tương lai.

Anh khoe với cô điều đó trong ngày sinh nhật thứ 27.

Cô vẫn cười nhạt và chúc mừng anh.

Cô đã từ chối rất nhiều người đàn ông, chỉ vì cô còn yêu anh.

Đêm đó, sau khi chia tay anh ở trước cổng nhà, cô đã khóc hết cả nước mắt.

“Cô đã đánh đổi cả thế giới để giữ tình yêu đó trong tim, còn anh, anh đánh đổi tình yêu của cô chỉ để đổi lại những cuộc tình phù du”

Cứ mỗi năm trôi qua, họ lại âm thầm gặp nhau vào ngày sinh nhật của anh. Dù đã có một người vợ tương lai, anh vẫn luôn muốn cô là người ở cạnh mình vào ngày sinh nhật.

Anh không bao giờ hỏi cô đã có tình yêu mới hay chưa. Bởi anh biết dù có thế nào, có ở bên ai, cô sẽ vẫn luôn hướng về anh, anh thấy điều đó trong đôi mắt của cô.

Một ngày không bao giờ đủ để hai người kể hết về cuộc sống 1 năm của mình. Anh thường là người kể, và cô thường là người nghe. Cô chỉ im lặng chăm chú lắng nghe từng lời người đàn ông mà mình yêu tha thiết kể ra.

“Có lẽ đối với anh, cô chỉ là một ai đó. Nhưng đối với cô thì anh lại là cả thế giới này. Ngu ngốc, quả là ngu ngốc. Cô chỉ có thể trách bản thân mình quá mù quáng”

Một thời gian sau, anh có người yêu mới, vẫn là một cô gái môn đăng hộ đối.

Anh kể cho cô nghe điều này vào lần sinh nhật thứ 29 của mình.

Cô vẫn chỉ cười nhạt và chúc mừng.

Trước khi tạm biệt anh, cô yêu cầu anh hãy ôm cô thật chặt, như ngày xưa anh đã từng ôm cô .

Nhìn dáng dấp nhỏ bé quay lưng đi trong màn đêm, trong lòng anh dâng lên một cảm giác xót xa. Trước đây, anh đã từng ôm cô trong vòng tay, hứa sẽ không bao giờ buông tay cô, cho đến ngày cô buông tay anh.

Nhưng cái thói trăng hoa đã ăn sâu vào máu thịt của anh, hết lần này đến lần khác, anh làm tổn thương cô. Cô có thể vì anh mà chịu đau, nhưng cô không biết mình có thể chịu được đến bao giờ.

Cuối cùng, cô quyết định giữ chút kiêu hãnh còn sót lại.

Ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm qua năm, lí do anh muốn gặp cô vào sinh nhật là chỉ để làm cô đau khổ. Anh muốn cho cô thấy mình đã thành công và hạnh phúc như thế nào.

Và cũng vì anh không thể quên cô. Nhưng có lẽ tình yêu đó quá nhỏ bé so với cái tôi và sự ích kỉ trong anh.

Trước ngày sinh nhật tuổi 30 của anh, anh dẫn cô người yêu đi chọn nhẫn cưới.

Nhìn những chiếc nhẫn sang trọng sau lớp tủ kính giăng đèn sáng lóa, anh lại chùn lòng.

Cô từng nói với anh rằng, cô không thích làm người yêu, cô chỉ thích làm vợ. Bởi, làm vợ thì có thể giữ chặt được anh hơn. Cô còn nói đùa, nếu muốn cưới được cô về, anh nhất định phải cầu hôn bằng một chiếc nhẫn thật đắt tiền.

Sinh nhật lần thứ 30, họ lại gặp nhau. Anh không muốn họ phải âm thầm gặp gỡ nhau như thế này nữa.

Anh quyết định sẽ cầu hôn cô, người con gái đã đợi anh, dõi theo anh suốt 6 năm trời. Anh biết là anh yêu cô. Anh biết là cô cũng yêu anh. Anh không muốn bản thân phải hối hận.

“Minh à, anh biết là em sẽ rất bất ngờ... em có đồng ý làm vợ anh không?”

Cô bất ngờ nhìn anh, rồi lặng lẽ đặt bàn tay mình đặt lên mặt bàn, một chiếc nhẫn bạch kim lóe sáng ở ngón áp út.

Cả hai đều im lặng một hồi lâu.

Lẽ ra anh sẽ cảm thấy rất tức giận, cảm thấy bị mất mặt nhưng tất cả những gì trong anh giờ đây chỉ là sự xót xa. Sự đau khổ đã lớn hơn lòng kiêu hãnh.

” Anh biết không, em có thể rất yêu anh, có thể vì anh mà làm tất cả nhưng em sẽ không bao giờ làm vợ anh. Anh yêu bản thân mình hơn em, thì em cũng có quyền yêu bản thân em hơn anh. Chính những ngày sinh nhật của anh đã giúp em tìm ra được lối thoát. Em sẽ không để bản thân mình bị anh làm tổn thương nữa. Em có cuộc sống của em. Vì yêu anh mà em đã bỏ qua quá bao nhiêu điều tốt đẹp...”

Chúng ta có thể yêu một người rất sâu đậm, tưởng rằng yêu đến sông cạn núi mòn, nhưng tình yêu rốt cuộc cũng chỉ như trò chơi số xố. Nếu may mắn có thể nhận được tấm vé độc đắc, còn không, sẽ chỉ nhận được một tờ giấy vô giá trị, xem như bỏ tiền ra mà chẳng được gì. Điều quan trọng là: dám bỏ tiền ra thì phải dám chấp nhận mất tiền.